

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2025.3.33>**І. І. Задоя**

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Національного університету «Одеська морська академія»
ORCID: orcid.org/0000-0002-5724-8205

ПРАВОВІ КОЛІЗІЇ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ, ЯКІ ВИНИКАЮТЬ У СФЕРІ РОЗГЛЯДУ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВОГО СПОРУ ТА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ

Стаття присвячена дослідженню сутності правової колізії, як одного з різновидів (поряд із прогалинами і аномаліями в об'єктивному праві), а саме, як протиріч у сфері права, які обумовлені системою об'єктивних та суб'єктивних причин, сутність яких зводиться до наявності розбіжностей між приписами нормативно-правових актів чи нормативних та інтерпретаційних актів, що спрямовані на регулювання однотипних суспільних відносин чи роз'яснення правових норм, або ж як певного стану чи дії кількох правових актів чи їх норм, що прийняті одним або різними суб'єктами правотворчості, і спрямовані на регулювання тих самих чи подібних суспільних відносин, а застосування кожного з них окремо дає різний, часом, протилежний, результат. Наголошується, що наявність колізій в праві має не тільки негативний аспект, а й позитивний, адже існування правових колізій народжує прагнення суб'єктів права їх ліквідувати. Це прискорює наукові пошуки із відповідним відбиттям їх результатів у чинному законодавстві. Доведено, що в адміністративному процесуальному і адміністративному процедурному законодавстві можна виділити темпоральні і смислові колізії. Серед категорій, колізійна сутність яких є приводом для наукового обговорення, є «адміністративне правопорушення», яке розглядається в межах провадження в справах про адміністративні правопорушення, і «публічно-правовий спір», який розглядається в межах адміністративного судочинства. У статті піддано доктринальному оцінюванню поняття «адміністративний орган» і «суб'єкт владних повноважень» з точки зору їх колізійності, а також розглянуто окремі адміністративні провадження через призму змістовного наповнення понять «адміністративний орган» і «суб'єкт владних повноважень».

Ключові слова: правові колізії, публічно-правовий спір, адміністративне правопорушення, адміністративна відповідальність, адміністративне судочинство, судове провадження, провадження в справах про адміністративні правопорушення, адміністративна процедура.

Вступ. Розвиток адміністративного законодавства України останніми роками значно пришвидшився, втіливши всі прогресивні здобутки адміністративно-правової наукової думки і тим самим повернувши адміністративне право і адміністративне законодавство на шлях адміністративно-правового реформування, започаткованого у 1997 році. Доктринальні результати розвитку адміністративно-правової думки втілюються в чинне законодавство, що тяжіє до розробки та прийняття

оновлених нормативно-правових актів, які регулюють весь спектр суспільних відносин в публічно-правовому просторі та стосуються забезпечення діяльності публічних адміністрацій і інших суб'єктів, уповноважених на реалізацію функцій публічного адміністрування, прав і свобод людини. Попри всі позитивні риси такого «прискореного» реформування адміністративного права, дані процеси містять певні ризики, які виявляються в утворенні правових аномалій – прогалин, протиріч,

колізій. Не є виключенням і адміністративне процесуальне і адміністративне процедурне законодавство, які, через свою новизну і прагнення правотворців «на швидку руку» їх прийняти та ввести в дію, є джерелом народження колізій. У сфері правових колізій в національній правовій системі опинилися і такі поняття як «публічно-правовий спір» та «адміністративне правопорушення».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика колізій у праві значною мірою досліджена такими науковцями, як Д. Белкіна, В. Гордєєв, В. Жуляєв, С. Завальнюк, В. Колпаков, Я. Ленгер, Д. Лилак, Ю. Матат, Г. Чувакова та ін. Втім, більшість категорій адміністративного права не набули прискіпливої уваги з боку науковців, особливо в контексті аналізу їх ролі як причин правових колізій в національній правовій системі.

Метою статті є аналіз правових колізій в національній правовій системі, які виникають у сфері розгляду публічно-правового спору та адміністративного правопорушення.

Виклад основного матеріалу. Останніми роками вітчизняне адміністративне право зазнало значного бурхливого розвитку через становлення нових типів взаємин між людиною і державою і відповідно спроби впровадження їх в адміністративне законодавство і практику його реалізації, через кардинальні трансформації системи організації і діяльності органів виконавчої влади в бік пристосування її до людиноцентристських, публічно-сервісних, демократичних засад, визначених для цієї системи Конституцією України, як системоутворюючих, через впровадження в практику принципу взаємної відповідальності особи і держави тощо. Серед основних груп суспільних відносин, які на сьогодні визначають сферу регулювання адміністративного права, науковці виділяють наступні: «...по-перше, воно (п.а. – адміністративне право) регулює не лише відносини державного управління, а й інші управлінські відносини. Їх сукупність утворює відносини публічного управління. По-друге... до адміністративно-правових належать відносини, які виникають при здійсненні правосуддя

у формі адміністративного судочинства. Це відносини відповідальності суб'єктів владних повноважень за неправомірні діяння. По-третє у сфері адміністративного права залишаються відносини відповідальності за порушення встановлених правил – відносини адміністративної відповідальності. По-четверте, відносини, які отримали назву «сервісних» відносин, відносин публічних або адміністративних послуг» [1, с. 102]. Вказаний перелік відносин, що входять в предмет адміністративного права, свідчить про становлення в межах адміністративно-правового регулювання певних «нових» груп суспільних відносин, які іманентні сучасному адміністративному праву і органічно входять до предмета його правового регулювання водночас із тими, які йому були властиві на попередніх етапах його розвитку. Йдеться про адміністративне судочинство, адміністративні послуги і, звичайно, про трансформацію системи державного управління на систему публічного адміністрування чи публічного управління (тема дискусійна) із відповідними демократичними наслідками таких трансформацій. І.А. Городецька озвучує аналогічну позицію, яка, здебільшого, відтворює загальне сучасне наукове бачення обсягу та меж предмета адміністративного права: «... До предмета адміністративного права з огляду на сучасні підходи вітчизняних учених до цього питання, на нашу думку, слід віднести суспільні відносини, що формуються у ході публічного управління економічною, соціально-культурною та адміністративно-політичною сферами; комплекс суспільних відносин, які виникають, змінюються (або припиняються) у зв'язку з практичною реалізацією суб'єктами публічної адміністрації виконавчо-розпорядчої діяльності в процесі взаємодії з об'єктами публічного управління, зокрема пов'язані з наданням адміністративних сервісних послуг, відповідальністю публічної адміністрації за неправомірні дії або бездіяльність; суспільні відносини, пов'язані із застосуванням до фізичних та юридичних осіб за порушення адміністративно-правових норм заходів адміністративного примусу, зокрема заходів адміністративної відповідальності» [2, с. 59].

Є.В. Курінний також звертає увагу, що «У виданому у 2004 році, першому томі академічного курсу з адміністративного права України до предмета цієї галузі права окрім відносин державного управління було додано ще чотири групи однорідних суспільних відносин, що формуються під час: надання різноманітних адміністративних (управлінських) послуг; проходження державної (публічної) служби; реалізації функцій адміністративного судочинства, а також адміністративного примусу, включаючи адміністративну відповідальність, щодо фізичних і юридичних осіб» [3, с. 44].

Ми не станемо цитувати визначення предмета адміністративного права інших відомих науковців, адже із всього загалу досліджень цього напрямку розвитку адміністративно-правової доктрини впливає, що в межах сучасного адміністративного права органічно поєднуються групи суспільних відносин, які є сталими впродовж довготривалого періоду розвитку вітчизняного адміністративного права і ті, які отримали свого розвитку, виходячи із об'єктивних передумов і необхідності трансформації всієї системи державно-владної діяльності в напрямку її пристосування до основоположних засад, встановлених Конституцією України для організації і спрямування діяльності держави відносно прав і свобод людини.

Такий стан адміністративно-правової доктрини і, відповідно, адміністративного законодавства, яке є результатом, сподіваємося, втілення доктринальних здобутків в нормативно-правове регулювання, не може не народжувати певних правових колізій, що об'єктивно викликано бажанням науковців якомога у «краще» вдосконалити інститути правового регулювання сучасного адміністративного права і законодавця – втілити через правотворчу діяльність певні ідеали і конструкції новітнього порядку (публічне адміністрування, адміністративна послуга, адміністративна процедура, судове провадження і ін.) з одночасним їх узгодженням із тими, які є сталими адміністративно-правовими категоріями (адміністративне провадження, виконавчо-розпорядча діяльність, адміністративний орган і ін.).

Д.Д. Лилак зазначає, що правові колізії уявляються, як «протиріччя між окремими нормативно-правовими актами чи їх нормами, що мають різні шляхи регулювання однієї моделі суспільних відносин, та при застосуванні кожного з яких буде отримано різний результат» [4, с. 17] і, виходячи із того, що згідно енциклопедичній літературі колізії являють собою «...зіткнення протилежних сил, інтересів, прагнень» [5, с. 7]. Таке розуміння правових колізій можемо взяти за основне трактування і використати його в подальшому дослідженні. В свою чергу, О.М. Іванченко доповнює загальне розуміння правових колізій, наголошуючи: «Правова колізія – це обумовлений системою об'єктивних та суб'єктивних причин різновид протиріч у сфері права, сутність яких виявляється в наявності розбіжностей між приписами нормативно-правових актів чи нормативних та інтерпретаційних актів, що спрямовані на регулювання однотипних суспільних відносин чи роз'яснення правових норм» [6, с. 91]. Тобто, правові колізії, попри їх, на перший погляд, негативний для системи права і законодавства характер, є внутрішньо іманентним правовій системі явищем, на подолання якого, звичайно, мають бути спрямовані зусилля і науковців, і органів, що уповноважені здійснювати правотворчу діяльність. І позитивним моментом їх існування, як можемо передбачити, є привернення уваги зазначених категорій осіб і, відповідно, як результат – вдосконалення правового регулювання тих чи інших правовідносин, які на певному етапі стали предметом колізій. На шкідливий характер юридичних колізій вказують С.В. Прийма і М.М. Єрофєєва: «Небезпечність юридичних колізій полягає в тому, що вони перешкоджають ефективному регулюванню суспільних відносин, досягненню стану законності та правопорядку, розбудові правової держави, підвищенню правової культури населення та його довіри до права, гарантуванню прав людини» [7]. Попри це, вчені зазначають: «Динамічний розвиток суспільних відносин зумовлює докорінні й постійні зміни в їх правовому регулюванні. Попри поступове вдосконалення правотворчої техніки, протиріччя

між нормами права не зникають. Тематика юридичних колізій у правознавстві розглядається багатьма вченими не перший рік і на сучасному етапі як науковці, так і практики все частіше звертаються до проблем удосконалення правотворчого процесу з метою уникнення відповідних недоліків» [7]. Саме тому, вбачаючи в наявності колізій першопричину необхідності їх усунення для вдосконалення правового регулювання суспільних відносин, можемо спробувати знайти в зазначеній проблематиці й позитивні риси.

Переходячи до безпосередньо адміністративно-правових колізій, зазначимо, що таке явище, виходячи із стану його наукових досліджень, притаманне всім без виключення галузям і галузевим утворенням вітчизняної правової системи.

В.К. Колпаков, переводячи нас в адміністративно-правову площину в питаннях наявності колізійних категорій, зазначає: «Сучасний стан та розвиток суспільних відносин зумовлює прийняття нових законодавчих актів, які не завжди повно та точно їх регламентують. Однією з вагомих проблемних питань на цьому фоні є забезпечення належної якості такого законодавства, яке пов'язано з чіткістю побудови норм, повнотою регулювання, відсутністю колізійних положень та прогалин» [8, с. 48]. Також вчений підкреслює: «Колізія у праві – це розбіжності (суперечності) між нормами права, які закріплені в законодавстві та регулюють однакові правовідносини. Характеризуються помилками в тексті нормативно-правового акту, недосконалістю законів тощо» [8, с. 50]. Д. Лук'янець на продовження дискусії вказує: «Процесуальні закони, на підставі яких здійснюються усі види судочинства, повинні відповідати низці вимог, однією з яких є відсутність смислових колізій у змісті таких законів. Натомість здійснена законодавцем спроба уніфікації процесуальних засад адміністративного, цивільного та господарського судочинства призвела до виникнення численних колізій у новій редакції Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України). Це пов'язано, певною мірою, зі специфікою завдань адміністративного судочинства, особливостями предмета

публічноправових спорів, а також правовим статусом учасників відповідних справ» [9, с. 71]. Зі свого боку хочемо зазначити, що визначенню сутності і змісту публічно-правового спору, як правовій колізії і в системі класифікації правових колізій приділяється достатньо уваги в наукових джерелах. Зокрема, Г. Чувакова підкреслює: «Темпоральні (часові, тобто видання в різний час з одного і того ж питання двох чи більше норм права) та ієрархічні (це колізії, що виникають через регулювання одних фактичних обставин нормами, які знаходяться на різному рівні в ієрархічній структурі законодавства) колізії можна віднести не до аномалій права, а до порушень логіко-структурної побудови системи законодавства» [10, с. 53]. Також до правових аномалій Г. Чувакова відносить одночасну чинність приписів рівної юридичної сили [10, с. 53], які Д. Лук'янець називає «смисловими колізіями» [9].

Зокрема, адміністративно-правова наука та законодавство не можуть пишатися наведенням ладу в термінологічному ланцюзі адміністративного процесуального і адміністративного процедурного порядку. Так, найсуперечливішою категорією, навколо розуміння якої не вщухає наукова полеміка, є визначення публічно-правового спору, що викликане до життя вкрай дивним, на наше переконання, визначенням його у законодавчий спосіб нормою ст. 4 КАС України. Дана норма відсилає нас до розуміння, що публічно-правовий спір, який переданий на вирішення адміністративного суду, становить собою адміністративну справу. Йому характерні такі риси: 1) хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції, в тому числі на виконання делегованих повноважень, і спір виник у зв'язку із виконанням або невиконанням такою стороною зазначених функцій; 2) хоча б одна сторона надає адміністративні послуги на підставі законодавства, яке уповноважує або зобов'язує надавати такі послуги виключно суб'єкта владних повноважень, і спір виник у зв'язку із наданням або ненаданням такою стороною зазначених послуг; 3) хоча б одна сторона є суб'єктом виборчого процесу або процесу референдуму і спір виник

у зв'язку із порушенням її прав у такому процесі з боку суб'єкта владних повноважень або іншої особи. Водночас, Закон України «Про адміністративну процедуру» містить інше визначення адміністративної справи: «адміністративна справа (далі – справа) – справа, що стосується публічно-правових відносин щодо забезпечення реалізації права, свободи чи законного інтересу особи та/або виконання нею визначених законом обов'язків, захисту її права, свободи чи законного інтересу, розгляд якої здійснюється адміністративним органом» [11]. Як бачимо, в останньому випадку жодної прив'язки до передання справи чи спору на судовий розгляд не йдеться, а органами, які є адміністративними, названі «орган виконавчої влади, орган влади Автономної Республіки Крим, орган місцевого самоврядування, їх посадова особа, інший суб'єкт, який відповідно до закону уповноважений здійснювати функції публічної адміністрації» [11], в той час, як для розгляду адміністративної справи крізь призму публічно-правового спору в її основі, важливим є саме суб'єктний склад, де необхідним учасником має бути адміністративний суд, передання на розгляд якого публічно-правового спору перетворює його на адміністративну справу. Бачимо повний термінологічний хаос в адміністративному процесуальному і адміністративному процедурному законодавстві вже на рівні визначення термінів. Якщо у випадку правового регулювання адміністративного судочинства, суб'єктом владних повноважень, як сторона публічно-правового спору, є орган державної влади (у тому числі без статусу юридичної особи), орган місцевого самоврядування, орган військового управління, їх посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними публічно-владних управлінських функцій на підставі законодавства (в тому числі на виконання делегованих повноважень), то у сфері адміністративного процедурного регулювання цей орган має статус адміністративного, і сам є суб'єктом вирішення адміністративної справи. Така ситуація є неприпустимою і вимагає відповідних досліджень і реакції. Більше того, «для «правового спору» діє презумпція наявно-

сті взаємних прав та обов'язків (зазвичай, формально закріплених), які порушуються одним із учасників спору, а тому такий спір потребує вирішення в адміністративному або судовому порядку» [12, с. 599]. Дотичним до поняття адміністративна справа (у її процедурному розумінні) є визначення вітчизняним законодавством поняття «адміністративне правопорушення»: «Адміністративним правопорушенням (проступком) визнається протиправна, винна (умисна або необережна) дія чи бездіяльність, яка посягає на громадський порядок, власність, права і свободи громадян, на встановлений порядок управління і за яку законом передбачено адміністративну відповідальність» [13]. Справа в тому, що протиправність, винність, суспільну шкідливість відповідного діяння особи в адміністративно-юрисдикційний спосіб визначає відповідний уповноважений КУПАП владний орган чи його посадова особа, які на завершальному етапі «правового конфлікту» вирішують питання про застосування адміністративного стягнення, яке є заходом адміністративної відповідальності. Знову ж таки, маємо розуміння, що адміністративна процедура, як визначений законом порядок розгляду та вирішення справи що стосується публічно-правових відносин щодо забезпечення реалізації права, свободи чи законного інтересу особи та/або виконання нею визначених законом обов'язків, захисту її права, свободи чи законного інтересу, розгляд якої здійснюється адміністративним органом, складається із адміністративних проваджень – сукупності процедурних дій, що вчиняються адміністративним органом, і прийнятих процедурних рішень з розгляду та вирішення справи, що завершується прийняттям і, в необхідних випадках, виконанням адміністративного акта. Але, чинне законодавство України про адміністративну процедуру, рівно як і законодавство України про адміністративні правопорушення не містять засад співвідношення проваджень з адміністративних справ і проваджень у справах про адміністративні правопорушення. Виникають підстави для міркувань про співвідношення між собою понять «провадження у адміністративних

справах» і «провадження у справах про адміністративні правопорушення»:

– по-перше, згідно Закону України «Про адміністративну процедуру» адміністративний акт це «рішення або юридично значуща дія індивідуального характеру, прийняте (вчинена) адміністративним органом для вирішення конкретної справи та спрямоване (спрямована) на набуття, зміну, припинення чи реалізацію прав та/або обов'язків окремої особи (осіб)» [14];

– по-друге, завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: «своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови» [13];

– по-третє, у справі про адміністративне правопорушення орган (посадова особа) виносить одну з таких постанов: 1) про накладення адміністративного стягнення; 2) про застосування адміністративного стягнення; 3) про закриття справи.

Це вкотре свідчить про наявність правових колізій в адміністративно-правовому просторі, зокрема в розумінні певних категорій законодавства про адміністративні правопорушення (адміністративне провадження і провадження у справах про адміністративні правопорушення). Більш того, перелік органів, уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, дає всі підстави їх (крім судових) віднести до категорії «адміністративного органу», визначення якого міститься в Законі України «Про адміністративну процедуру».

Висновки. Отже, через стрімкий розвиток адміністративного законодавства, навздогін потребам відповідного правового регулювання суспільних відносин, об'єктивно зумовлена наявність в його складі матеріальної, процесуальної та процедурної складових, що в свою чергу відбивається на положеннях адміністративного законодавства та повсякчас зумовлює існування таких законодавчих положень, які не повною мірою відображають сутність на значення явищ понятійно-категоріального порядку. До того ж поняття, що використовуються в адміністративному законодавстві, іноді в однаковий

спосіб позначають різні за своєю сутністю та юридичною природою процеси, як це, наприклад, відбувається із розумінням адміністративної справи, публічно-правового спору, суб'єкта владних повноважень і адміністративного органу. В той же час, адміністративне процесуальне і адміністративне процедурне законодавство, регулюють схожі за своєю сутністю та порядком здійснення юридично значущі процеси, що спрямовані на вирішення адміністративних справ або справ про адміністративні правопорушення, але жодним чином не співвіднесені між собою. Наприклад, без відповіді залишається запитання – чи розповсюджуються правила адміністративного процедурного законодавства на порядок здійснення проваджень в справах про адміністративні правопорушення. Юридико-колізійних моментів набагато більше, ніж ми окреслили в даній публікації, але навіть їх вирішення потребує подальшої уваги та наукового обговорення, щоб в результаті знайти варіант їх вирішення.

Список використаної літератури:

1. Колпаков В. К. Адміністративно-правові відносини: поняття та види. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2013. №1. С.101-104.
2. Городецька І. А. Предмет адміністративного права: сучасні наукові підходи до розуміння. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2019. № 41. Том 1. С. 57-60.
3. Курінний Є. В. Об'єкт та предмет українського адміністративного права: змістовна та аксіологічна сутність категорій. *Публічне право*. 2016. № 1. С. 43-51.
4. Лилак Д. Д. Проблеми колізій у законодавстві України (теорія і практика) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.0007; НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. Київ, 2004. 20 с.
5. Петришин О. В. Велика українська юридична енциклопедія : у 20 т. Загальна теорія права, том 3. Х. : Право, 2016. 560 с.
6. Іванченко О. М. Колізія норм в міжнародному та національному праві. *Правове життя сучасної України : матеріали Міжнар. наук. конф. проф.-викл. та аспірант. складу (м. Одеса, 16-17 травня 2013 р.)* / відп. за вип. В. М. Дрьомін; НУ

- «ОЮА». Півд. регіон. центр НАПрН України. Одеса : Фенікс, 2013. Т. 1. С. 90-92.
7. Прийма С. В., Єрофєєва М. М. Поняття юридичних колізій. *Журнал східно-європейського права*. URL: <https://easternlaw.com.ua/uk/teoriya-ta-istoriya-derzhavi-i-prava-istoriya-politichnix-i-pravovix-uchen/prijma-s-v-yerofyeyeva-m-m-ponyattya-yuridichnix-kolizij>
 8. Колпаков В. К. Колізії та прогалини в праві, способи їх подолання в адміністративному судочинстві. *Ерліхівський журнал*. 2023. № 5. С. 47-54.
 9. Лук'янець Д. Сміслові колізії у новій редакції Кодексу адміністративного судочинства України. *Право України*. 2013. № 12. С.156-174.
 10. Чувакова Г. Аномалії нормотворчої діяльності. *Часопис Київського університету права*. 2019. № 4. С. 51-57.
 11. Кодекс адміністративного судочинства України. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35-36, № 37. Ст. 446.
 12. Процько М. І. Поняття та ознаки публічно-правового спору щодо доступу громадян до дипломатичної служби. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 5. С. 598-603.
 13. Кодекс України про адміністративні правопорушення. *Відомості Верховної Ради*. 1984. Додаток до № 51. Ст. 1122.
 14. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17.02.2022 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2023. № 15. Ст. 50.

Zadoya I. Legal conflict in the national legal system, which arise in the sphere of consideration of public-legal disputes and administrative offenses

The article is devoted to the study of the essence of legal conflict as one of the varieties (along with gaps and anomalies in objective law), namely, as contradictions in the field of law, which are caused by a system of objective and subjective reasons, the essence of which is reduced to the presence of discrepancies between the provisions of regulatory legal acts or regulatory and interpretative acts aimed at regulating similar social relations or clarifying legal norms, or as a certain state or action of several legal acts or their norms adopted by one or different law-making entities and aimed at regulating the same or similar social relations, and the application of each of them separately gives a different, sometimes opposite, result. It is emphasized that the presence of conflicts in law has not only a negative aspect, but also a positive one, because the existence of legal conflicts gives rise to the desire of legal entities to eliminate them. This accelerates scientific research with the appropriate reflection of their results in the current legislation. It is proven that in administrative procedural and administrative procedural legislation, temporal and semantic conflicts can be distinguished. Among the categories, the conflicting nature of which is an occasion for scientific discussion, there is an "administrative offense", which is considered within the framework of proceedings in cases of administrative offenses, and a "public-law dispute", which is considered within the framework of administrative proceedings. The article subjected the concepts of "administrative body" and "subject of authority" to a doctrinal assessment from the point of view of their conflict, and also considered individual administrative proceedings through the prism of the substantive content of the concepts of "administrative body" and "subject of authority".

Key words: legal conflicts, public law dispute, administrative offense, administrative liability, administrative proceedings, judicial proceedings, proceedings in cases of administrative offenses, administrative procedure.

Дата першого надходження рукопису до видання: 21.10.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 27.11.2025

Дата публікації: 19.12.2025